

การเดินทางกลับเข้าสู่ภายในตนเอง: วันที่ 2 “ตัวตนที่แท้จริงของฉัน”

โดย BK Jayanti (07-04-2020)

โอม ชานติ

เราเริ่มต้นการเดินทางกลับเข้าสู่ภายในที่เรากำลังมองหาสิ่งที่มองไม่เห็น นั่นคือ ภายในตนเอง ซึ่งประกอบขึ้นเป็นตัวตนของตนเอง และเตือนฉันว่า เราเป็นอะไรบางอย่างที่แตกต่างไปจากร่างกาย เมื่อเราเดินทางต่อไปในการสำรวจความหมายที่แท้จริงของ “ฉัน” **แท้จริงแล้ว ฉันคือใคร? ฉันเข้าใจว่า ฉันไม่ใช่สิ่งนั้น ฉันไม่ใช่สิ่งนี้....** ฉันไม่ใช่ร่างกายนี้ ฉันไม่ใช่สัญชาติของประเทศที่ฉันอาศัยอยู่ ฉันไม่ใช่สีผิวของฉัน ฉันไม่ใช่ศาสนาที่ฉันเกิดมาเพื่อจะเป็น ฉันไม่ใช่อาชีพที่ฉันเป็น ฉันไม่ใช่การครอบครองเป็นเจ้าของความสัมพันธ์ ฉันไม่ใช่คนที่ฉันเกี่ยวข้องกับ... **ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นสิ่งภายนอก แล้วอะไรล่ะ คือความหมายของชีวิตที่แท้จริงภายใน?** ฉันจะแบ่งปันความคิดบางอย่างของฉันให้กับเธอ ด้วยแนวคิดและการทดลองบางอย่างนี้ ลองคิดและใคร่ครวญดูว่า สิ่งเหล่านี้มีประโยชน์ต่อเธอหรือไม่?

เรารู้อย่างมากมายเกี่ยวกับร่างกายของเรา แต่เมื่อพูดถึงเรื่องของชีวิตที่แท้จริงภายใน เรากลับมีแนวคิดที่ขัดแย้งกันมากมายที่เราเคยได้ยินได้ฟังมา และจริงๆ แล้ว เรื่องของชีวิตที่แท้จริงทั้งหมดนั้นล้วนเป็นสิ่งที่ไม่เห็นด้วยดวงตาคุณ *ความรู้สึกรู้สึกของฉัน ความคิดของฉัน อารมณ์ของฉัน อีกส่วนคือ สำนึกของฉัน เหตุผลและตรรกะของฉัน ความเข้าใจของฉัน* ซึ่งรวมถึงบางสิ่งที่ใหญ่กว่านั้นคือ *รอยประทับหรือสัญสการ์* ของฉัน ที่ได้ถูกบันทึกไว้แล้ว ได้เตรียมฉันและเป็นสาเหตุสำคัญที่ขับเคลื่อนฉัน ทำให้ฉันเคลื่อนไปในทิศทางที่แน่นอน แบบนั้นแบบนี้ และดังนั้นเมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น สัญชาตญาณที่เคยถูกบันทึกไว้แล้วภายในสัญสการ์หรือรอยประทับเหล่านี้ ก็จะกำหนดคุณภาพของความคิดของฉันและการตัดสินใจของฉัน รวมถึงกำหนดรูปแบบวิธีการของการกระทำที่ฉันจะแสดงออกมา **รอยประทับของแต่ละประสบการณ์และแต่ละการกระทำของฉัน กล่าวได้ว่า เป็นส่วนหนึ่งของฉัน ดวงวิญญาณ**

เมื่อพูดถึงคำว่า **จัน ดวงวิญญาณ (Soul)** หรือ **อัตมา (Atma)** นี้เป็นคำที่น่าสนใจมาก คำๆ นี้ (Atma) มาจากคำว่า **อะตอม (Atom)** เมื่อนักวิทยาศาสตร์ได้ค้นพบสิ่งนี้เป็นครั้งแรก พวกเขาคิดว่าอะไรคือรูปที่ไม่สามารถแบ่งแยกได้ของวัตถุธาตุหรือสสารต่างๆ และพวกเขาก็คิดว่าสิ่งนั้นคืออะตอม (Atom) และดังนั้นจากคำว่า อัตมา ก็กลายเป็นคำว่า อะตอม ซึ่งไม่สามารถแบ่งแยกออกเป็นส่วนๆ ได้ แต่อย่างแน่นอนที่ภายหลังเราก็ได้เข้าใจว่าทั้งโปรตอน (protons) อิเล็กตรอน (electrons) นิวตรอน (neutrons) ทั้งหมดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของอะตอม แต่อย่างไรก็ตามแท้จริงแล้ว คำๆ นี้มันเชื่อมโยงกับอัตมา (Atma) และ **อัตมาคือส่วนที่ไม่สามารถแย่งแยกออกได้ เป็นส่วนหนึ่งของตัวเรา ที่หมายถึง โดยแท้จริงแล้วคือตัวจันที่เป็นนิรันดร์ คือชีวิตที่คงอยู่ตลอดไป ไม่มีวันตาย ร่างกายนั้นมีวันเวลาของจุดเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุด แต่ดวงวิญญาณไม่มีวันเวลาของจุดเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุดนั้น ดังนั้นเราสามารถสร้างรูปที่มีตัวตน แต่เราไม่สามารถสร้างดวงวิญญาณได้** และในภาษาหรือคำพูดของคัมภีร์ที่แตกต่างกันนี้ของเรา มันก็ได้ถูกบันทึกเอาไว้ในข้อความที่แตกต่างกันหรือมีคำกล่าวที่ว่า นั่น/สิ่งนั้น (ดวงวิญญาณ) คือบางสิ่งทีพลังกำลัง/แรงของสายลม ไฟ อากาศ หรือแม้แต่อากาศธาตุก็ไม่อาจสัมผัสหรือทำลายได้ ที่ซึ่งไม่มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดใดๆ... เป็นนิรันดร์ และสิ่งนี้เองคือชีวิตภายใน ดวงวิญญาณและร่างกายนั้นมาด้วยกัน (ประกอบกัน) เพื่อที่จะทำให้เราสามารถมีประสบการณ์กับชีวิต ณ ที่นี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่สวยงาม แต่เป็นเพราะเราหลงลืมดวงวิญญาณ เราจึงสูญหายไปซึ่งการทำหน้าที่หรือสิ่งที่ต้องรับผิดชอบและสูญเสียการควบคุมรูปที่เป็นวัตถุนี้ของเรา ดังนั้นลองมองดูสิว่ามันเกิดอะไรขึ้น

(ปากของจัน) จันพูดในสิ่งที่จันไม่ได้ตั้งใจจะพูด คำพูดเหล่านั้นออกมาจากปากของจัน แล้วจันก็เพียงแค่พูดว่า จันหวังว่าตัวเองจะไม่ได้พูดอย่างนั้น ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นก็เพราะจันสูญเสียซึ่งความเป็นนาย(ในตนเอง) จันไม่ได้คิดก่อนที่จะพูดสิ่งเหล่านั้นออกไป จันลืมไป จันลืมว่าจันเป็นใคร และจันก็เพียงแค่ตอบโต้ต่อสิ่งต่างๆ (reacted)

ดวงตาของฉัน ดวงตาของฉันทำอะไร ดวงตาของฉันเอาแต่จ้องมองไปทั่ว ณ ที่นั่น ที่นี้ และสิ่งนี้ก็เป็นสิ่งรบกวนอันใหญ่หลวงสำหรับจิตใจ ทำให้จิตใจนั้นไขว้เขว ไข ฉันจำเป็นต้องมีข้อมูลว่าตอนนี้ฉันอยู่ ณ ที่ใด เพื่อที่ฉันจะสามารถกำหนดที่ตั้งหรือตำแหน่ง (กำหนดเป้าหมาย) ของฉันได้อย่างเหมาะสม และก้าวเดินไปในทิศทางที่ถูกต้อง แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ดวงตากำลังทำอยู่ ดวงตากำลังเพียงแค่สุ่มเลือกข้อมูลต่างๆ และมองไปรอบๆ ตรงนั้น ตรงนี้ และมันไม่ได้มีการควบคุมใดๆ ดังนั้นฉันอาจพยายามจะโฟกัส พยายามจดจ่อ แต่ดวงตาของฉันก็ถูกทำให้ไขว้เขวด้วยสิ่งต่างๆ มากมายที่อยู่รายล้อมรอบตัวฉัน และบางครั้งก็ไม่เพียงแค่อุณหภูมิที่ทำให้ไขว้เขวเท่านั้น ดวงตายังถูกดึงดูดไปอีกต่างหาก ฉันมองเห็นบางสิ่งอยู่บนเก้าอี้ บางสิ่งที่ใครบางคนลืมไว้ตรงนั้น แล้วฉันทำอะไรกับมันล่ะ มันน่าดึงดูดมากเลย ใจ มันเป็นโทรศัพท์รุ่นใหม่ล่าสุดเลยนะ และพวกเขาถือมันไว้ ทั้งมันอยู่ตรงนั้น แล้วฉันก็หยิบมันใส่กระเป๋า แทนที่จะถามดูว่า โทรศัพท์นั้นเป็นของใครหรือนำไปคืนที่จุดรับฝากของหาย ฉันคิดว่า เอาน่า มันไม่เป็นไรหรอก และเพราะแบบนี้ดวงตาก็หลอกดวงฉัน สิ่งๆ นั้นมันไม่ได้เป็นของฉัน แต่ดวงตานั่นถูกดึงดูดไป และทำให้ฉันคิดว่า แล้วยังไงล่ะ มันไม่เป็นไรหรอก ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร และดังนั้นฉันจึงถูกทำให้กลายเป็นคนหลอกดวงโดยดวงตาของฉัน ที่ทำให้ฉันทำบางสิ่งที่ซึ่งหัวใจและจิตสำนึกของฉันบอกฉันว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง นั่นเป็นตัวอย่างที่คุณข้างจะเลวร้าย/ไม่ดีเท่าไร ซึ่งเราก็ไม่ค่อยทำแบบนี้กันจริงๆ เราไม่ได้จะเจอโทรศัพท์ถูกวางทิ้งไว้แบบนี้กันบ่อยๆ แต่ถ้าหากลองคิดถึงการเดินผ่านร้านขายรองเท้าคูลี แล้วดวงตาของเราก็มองเห็นบางสิ่งที่น่าดึงดูดใจอย่างมาก และที่ทั้งๆ ที่ฉันก็มีรองเท้าตั้งโหลหนึ่งเลยอยู่ในตู้เก็บรองเท้าของฉัน แต่รองเท้าพวกนั้น (ในร้านขายรองเท้า) ก็ดูดีมากเลยนะ และฉันก็อยากได้มันมากเลย แม้ว่าจริงๆ แล้วรองเท้าพวกนั้นก็ไม่ได้จำเป็นกับฉันเลย แต่ดวงตาของฉันก็มองเห็นมัน แล้วภาพนั้นก็ถูกประทับในใจของฉัน และหัวใจของฉันก็พูดว่า ใช่เลย นี่และสิ่งที่ฉันต้องการ และบางทีฉันก็จะซื้อรองเท้าคู่นั้น และบางทีรองเท้าเหล่านั้นก็จะยังคงถูกเก็บไว้ในตู้รองเท้าของฉันอีกเป็นเดือน แล้วก็หลายๆ เดือนต่อมา ใครจะรู้ล่ะ.. ดังนั้น ดวงตานั่นหลอกดวงฉัน

หูของฉัน ฉันได้ยินคนพูดถึงชื่อฉัน หรือฉันก็คิดว่ามันเป็นชื่อฉันแหละ ฉันก็ไม่แน่ใจนะ แต่ฉันก็สนใจกับบทสนทนานั้นมากเลย ฉันกำลังทำงานของฉัน และก็มีคนสองคนตรงนั้นกำลังกินชากัน และพวกเขากำลังพูดคุยกันอยู่ และฉันก็คิดว่าฉันได้ยินชื่อของฉัน ฉันอาจจะไม่ได้คิดถูกนะ บางทีฉันอาจจะไม่ได้ยินสิ่งนั้นอย่างถูกต้องจริงๆ ก็ได้ แต่จิตใจของฉันก็ถูกรบกวน ถูกทำให้เสียสมาธิอย่างสมบูรณ์ และฉันก็จดจ่ออยู่กับสิ่งที่พวกเขากำลังพูดถึงแทนที่จะสนใจจดจ่ออยู่กับงานที่ฉันควรต้องทำ

ประสาทสัมผัสการรับรู้รสชาติ(ลิ้น)ของฉัน คุณหมอบอกกับฉันว่า ไม่ให้ทานน้ำตาลแล้วนะ ไม่ให้ทานของหวานแล้ว แต่แล้วประสาทสัมผัสการรับรู้รสชาติของฉันก็โหยหา/ปรารถนาจะได้รับประทานน้ำตาลอย่างมาก และดังนั้นพอฉันเห็นบางสิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ฉันชอบ ฉันก็ลิ้มคําแนะนำของหมอไปเลย แล้วฉันก็ลงมือกิน/รับประทานสิ่งนั้น ดังนั้น **บ่อยครั้งที่เรามักจะถูกนำพาไปในหนทางที่ผิดเนื่องมาจากประสาทสัมผัสต่างๆ ของตัวเราเอง**

มันถึงเวลาแล้วที่เราจะกลับมาเป็นนายเหนือตนเอง (นายเหนืออวัยวะและประสาทสัมผัสของร่างกาย) เมื่อเรามีประสบการณ์ของการอยู่ตรงนี้ เป็นแสงที่เปล่งประกาย เป็นดวงวิญญาณ เราก็จะรู้ว่าสิ่งนั้นมันเป็นไปได้ **สิ่งแรกสุดที่จำเป็นก็คือ “การอยู่อย่างละวางจากร่างกาย และกลับมาตระหนักรู้ถึง อัตลักษณ์ของเราหรือตัวตนที่แท้จริงที่คงอยู่ตลอดไป ว่าเราคือดวงวิญญาณ”** และในการละวางนั้นฉันจะสามารถเป็นนายเหนือประสาทสัมผัสทางร่างกาย **ของฉันได้** ตัวอย่างเช่น ฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนี้ และถ้าหากฉันผูกพันยึดมั่นกับมันอย่างมากและอยากให้มันเคลื่อนที่ไปกับฉัน ฉันก็จะติดอยู่ตรงนี้ และเพราะเก้าอี้มันหนัก มันก็จะไม่เคลื่อนที่ไปกับฉัน ฉันจะมีช่วงเวลาที่ยากลำบากเพราะสิ่งนั้นเลยละ แต่ใช่ ฉันอยู่ตรงนี้ ฉันกำลังใช้เก้าอี้ตัวนี้ เพลิดเพลินกับมัน แต่ฉันไม่ได้ยึดติดกับมัน และดังนั้นฉันจึงเป็นอิสระที่จะเคลื่อนไหว และในขณะเดียวกัน ฉันจึงสามารถที่จะยกเก้าอี้ตัวนี้และเอามันไปกับฉันด้วย ถ้านั่นคือทางเลือกของฉัน ดังนั้น **การละวางจึงคือก้าวอย่างเพื่อในการมีอำนาจที่จะควบคุม/จัดการ(บางสิ่ง)**

เหมือนกับที่ฉันจะสามารถควบคุมเก้าอี้และเอามันไปวางในที่ใดก็ตามที่ฉันต้องการ ถ้าหากฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้มันและยึดติดกับมัน ฉันจะยกมันขึ้นได้อย่างไร นั่นคงเป็นไปได้

ดังนั้น หากฉันต้องการจะมีอำนาจหรือความเป็นนายเหนือประสาทสัมผัสทางร่างกายของฉัน ทั้งดวงตาของฉัน หูของฉัน การรับรู้รสชาติของฉัน การแตะสัมผัสของฉัน ทั้งหมดเหล่านั้น สิ่งแรกที่ฉันต้องการคือกระบวนการในการละวาง และจากนั้นจึงเป็นการทดลองของการอยู่ในความเงียบสงบ กลับเข้าสู่ภายใน และในสำนึกที่รู้ภายในของความเงียบสงบนี้ ฉันจึงสามารถรู้สึก/รับรู้ได้ว่า ฉันนั้นยังคงอยู่ แม้ว่าในเวลาที่ย่างกายนี้อาจไม่ได้คงอยู่ ร่างกายนี้เปราะบางอย่างยิ่ง สามารถสูญสลายไปได้ แมลงอาจจะรบกวนได้ เชื้อโรค/ไวรัสอาจจะจู่โจมได้ อะไรๆ ก็สามารถเกิดขึ้นได้กับร่างกายนี้ ภาวะของฉันอาจจะเกิดล้มเหลวขึ้นมาเนื่องจากบางสาเหตุ แต่เมื่อฉันตระหนักถึงการอยู่อย่างเป็นนายเหนือประสาทสัมผัสทางร่างกายนี้ ฉันก็จะสามารถจะคงรักษาความสงบ/ความสมดุลของจิตใจของฉันไว้ได้ ดังนั้นไม่ว่าอะไรก็ตามที่ฉันได้ยิน อย่างแรกฉันจะกลับกรองสิ่งนั้น ลองดูว่าฉันอยากจะได้รับข้อมูลเหล่านี้ไว้ไหม หรือฉันจะปล่อยให้สิ่งนี้เข้ามาผ่านหูข้างหนึ่งและออกไปจากหูอีกข้างหนึ่ง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ได้ทั้งสิ้น

ดวงตาของฉัน อะไรที่ฉันกำลังมองเห็นอยู่นี้ ให้ฉันได้ถามตนเองว่ามันมีประโยชน์ใหม่ที่ฉันจะยังคงเฝ้าของมันต่อไป บางครั้งเราเห็นภาพบางภาพที่มันดูไม่ถูกต้องมากนัก และเราก็รู้ว่ามันไม่ถูกต้อง แต่ดวงตาของเราก็ยังคงเฝ้าแต่อยากจะทำมองดูสิ่งนั้น หรือแม้แต่จากตอนของความรุนแรงแล้วนานเท่าที่ฉันมองดูจากตอนเหล่านั้น ไม่ว่าจะมันจะอยู่ในเฟลสบู๊ค หรือในโทรทัศน์ หรือตามโฆษณา ไม่ว่าจะมันจะเป็นอะไรก็ตาม แต่จากตอนเหล่านั้นของความก้าวร้าวรุนแรง มาก/นานเท่าที่ฉันมองดูมัน มากตามนั้นที่ฉันซึมซับสิ่งนั้น และฉันก็ได้ซึมซับความก้าวร้าวรุนแรงเหล่านั้นไว้ภายในตนเอง แล้วอย่างแน่นอนที่การตอบโต้ของฉันต่อสถานการณ์ต่างๆ ก็จะเป็นไปในแบบเดียวกันกับความก้าวร้าวรุนแรงเหล่านั้น เพราะนั่นคือสิ่งที่ฉันได้เก็บเอาไว้ภายใน

ดังนั้นทุกๆ ส่วน/อวัยวะของประสาทสัมผัสทางร่างกายของฉันนั้นสำคัญอย่างยิ่งกับชีวิตของฉัน และกับการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี ฉันจะไม่สามารถเพิกเฉยหรือความสุขกับชีวิตได้

เลยถ้าไม่มีประสาทสัมผัสทางร่างกายเหล่านี้ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็มีความจำเป็นที่จะต้อง
กลับมาอยู่ในสภาพของความเป็นนาย ดังนั้น การฝึกฝนที่เราเรียกว่าการมีสำนึกเป็นดวง
วิญญาณ คือรากฐาน/เป็นพื้นฐานสำหรับการเติบโตทางจิตวิญญาณ และสำหรับการทำ
สมาธิด้วยเช่นกัน และสิ่งนี้นั้นง่ายตายอย่างยิ่ง มันไม่ได้มีความซับซ้อนใดๆ เลย เพียงแค่การมี
ความคิดว่า ใครคือผู้ที่กำลังมองดู? ฉัน ดวงวิญญาณ กำลังมองดูผ่านดวงตาของฉัน, ใครคือผู้ที่
กำลังพูด? ฉัน ดวงวิญญาณ กำลังพูดผ่านปากของฉัน และฉันคือผู้ที่มีหน้าที่/ความรับผิดชอบต่อ
ทุกสิ่งเหล่านี้ นี่คือเวลาที่เรากำลังจำเป็นต้องมองดูในสิ่งนี้ และมองดูว่าเราจะสามารถมีการทดลองกับ
กระบวนการในการละวางนี้ได้อย่างไร

การละวางไม่ได้หมายถึงความเป็นลบ การละวางไม่ได้หมายถึงการปฏิเสธ การละวาง
ไม่ได้หมายถึงการมีความไม่ชอบ การละวางนั้นเรียบง่าย/ง่ายตาย การละวางหมายถึงการ
อยู่อย่างอิสระ ที่จะสามารถใช้สิ่งใดก็ตามที่เราจะไปในทางที่ดีที่สุดที่จะเป็นไปได้ และ
ดังนั้น การละวางจากร่างกายจึงมีความจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อที่จะสามารถ
มีประสบการณ์และมีการตระหนักรู้ของ “ฉันคือดวงวิญญาณ” และเมื่อฉันทำเช่นนั้น ฉันก็
จะได้ค้นพบบางสิ่งที่สวยงามอย่างยิ่ง ฉันดวงวิญญาณ มีคุณสมบัติอันเป็นนิรันดร์/คงอยู่
ตลอดไปอยู่ภายในโลกของฉัน คลังสมบัติภายในของฉันมีความสงบ ความรัก สัจจะ ความ
เบิกบาน ความบริสุทธิ์ และอย่างแน่นอน นั่นคือความท้าทายด้วย เช่นที่ว่าฉันจะยังสามารถคง
อยู่อย่างสงบเยือกเย็นตลอดเวลาได้ไหม ไม่ว่าจะมีความปั่นป่วนหรือความไม่สงบมากมายเพียงใด
นั้นย่อมเป็นไปได้ ถ้าฉันฝึกฝนการมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณและอยู่อย่างละวาง

ฉันจะสามารถดำรงอยู่ในหนทางของความรักตลอดเวลาได้ไหม โดยที่ไม่มี ความไม่ชอบ ความ
เกลียดชัง หรือความรู้สึกที่เป็นลบใดๆ ก็ตามเข้ามา ใช่ เราได้มองเห็นการพิสูจน์/ข้อพิสูจน์เหล่านั้น
ของโยคีแล้วว่า ความรักที่บริสุทธิ์นั้นหมายถึงเพียงแค่การได้ให้ไป โดยไม่คาดหวังสิ่งใดตอบแทน
และอย่างแน่นอนที่ความรักที่บริสุทธิ์ได้คงอยู่ตรงนั้นภายในดวงวิญญาณ

สัจจะคงอยู่ตรงนั้น ความร่าเริงเบิกบานคงอยู่ตรงนั้น ความบริสุทธิ์ก็คงอยู่ตรงนั้น (ในดวงวิญญาน) และดังนั้นมากเท่าที่ฉันมีประสบการณ์ผ่านการทดลองนี้ของตัวเอง ของการตระหนักรู้ว่า เป็นฉัน ดวงวิญญาน ที่กำลังมองดู รับฟัง พุดคุย รับประทาน ทำสิ่งต่างๆ หรือไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ฉันทำ (มากตามนั้น) สิ่งนั้นกำลังย้าเตือนฉันถึงตัวตนของตัวเอง(ว่า) “ฉันคือใคร” และสามารถที่จะมีประสบการณ์ของการแยกห่างระหว่างดวงวิญญานและร่างกาย แม้ว่าทั้งคู่จะทำงานด้วยกัน แต่ก็สามารถที่จะรับรู้ถึงประสบการณ์ (ของการแยกห่าง) นั้นได้

ขอให้ช่วงเวลา ณ ขณะนี้ เราได้ทดลองกลับเข้ามาสู่การเดินทางภายในนี้ร่วมกัน

“จดจ่อความคิดของฉัน ณ ตรงจุดกึ่งกลางหน้าผากของร่างกายนี้ รู้สึกถึงพลังงานภายในของฉัน ฉันเปล่งประกาย และกระจายลำแสงของพระเจ้า...

ฉันคือชีวิตภายใน แยกห่างจากร่างกายที่มีตัวตนนี้ ฉันคือชีวิตที่เต็มไปด้วยสงบ ชีวิตที่เต็มไปด้วยความรัก ชีวิตแห่งแสงและพลังอำนาจ ชีวิตที่สามารถแยกแยะและแก้ไขปัญหา ผีภวนการตระหนักรู้นี้ ฉันคือดวงวิญญาน ทำทุกสิ่งที่คุณจำเป็นต้องทำ ในขณะที่เพียงแต่อยู่ในการตระหนักรู้ที่สูงส่งนี้ โอมชานตี”

<https://www.youtube.com/watch?v=Er1GjE80J1w&t=89s>